

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ὁλοθαρῶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀνηροῦσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ ἐκρησινώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γροῖσα διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γό-
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Ἐκρηπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουλίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 33

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τις πρώτες ἰδίως ἡμέρες, ἡ δουλειὰ αὐτὴ γίνεται μὲ μιὰ σύγχυση, πού μόνο οἱ μαῦροι ξέρουν νὰ δημιουργοῦν σ' ὅ,τι κι' ἂν κάνουν. Ἄλλος ἔχει χάσει τὸ χαλινό, ἄλλος δὲ βρῖσκει τὸ σχοινί· πιδ καὶ ἓνα μουλάρι εἶναι πληγωμένο στὴ ράχη, δὲ δέχεται τὸ φορτίο του καὶ κλωτσᾷ χλιμιντριζοντας ἀπελπιστικά.

Ἵστερα οἱ μαῦροι πέρνουν πάλι τὰ φορτία τους καὶ ὡς πού νὰ ξετυλιχτῇ ὅλο τὸ μακρὸ φίδι πού σηματοῖζει τὴν ὁδὸν, ἔχουν περὰ εἰ ὥρες δόλα-κερες, καὶ πολλὰς φορές εἶχε τύχει στὸ Γιώργο Καρδινιάκ, νὰ μὴν ἔχει ἀκόμη ξεκινήσει ἀπὸ ἓνα σταθμό, ἐφ' ἡ ἐμπροσθοφυλακῇ ἦταν κιόλας φτασμένη στὸν ἄλλον.

Στὶς 6 Μαρτίου, τὸ ἀπίσπασμά ἔφτανε στὸ Μπαρουλαμπὲ καὶ βάδιζε ἴσια γιὰ τὴν Κίτα.

Ὁ κ. Ἀντοναὶ δὲν εἶχε ἀκόμα καμμιὰν εἰδηση καὶ, μ' ὅλο πού πολεμοῦσε νὰ κρύψει τὴ θλίψη του, ὁ Γιώργος Καρδινιάκ τὸν ἔδλεπε νὰ γίνεται μέρα τὴ μέρα καὶ πιδ σκυθρωπός.

Κι' ὅμως ἡ θέα τῆς φύσης κάνει τὴν ἀνθρώπινη καρδιὰ κατὰλληλη γιὰ ἐξομολογήσεις. Τὰ μέρη πού περνοῦσαν, δὲν ἦταν τώρα πιά καταπράσινα καὶ δασωμένα. Ὅσο σίμωναν στὴν περιοχὴ τῆς Κίτας καὶ στὴ συμβολὴ τοῦ Σσνεγάλη καὶ τοῦ Νίγρη, τόσο τὰ μέρη γινόνταν ὀρεινὰ κι' ἀπόκρημνα. Τὰ βουνά, πού ἦταν κομμένα σὰ μεγαλόπρεπα τείχη, ἔκαναν τὸν κ. Ἀντοναὶ νὰ φανερώσει στὸν Καρδινιάκ τὰ σχέδιά του καὶ τὶς λύπες του.

Δὲν εἶχε οἰκογένεια, ἡ ζωὴ του περνοῦσε δίχως νὰ τὴ θερμαίνει καμμιὰ στοργή. Στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀπασχοληθῇ μὲ τὸ ἐπάγγελμά του, ὕστερα ἦρθε ὁ ἀγώνας γιὰ νὰ ξαναφτιάξει τὴν περιουσίαν του, πού ἦταν ἓνας ἀγώνας γιὰ τὴν ὑπαρξή.

Τώρα πούχε πετύχει τὸ σκοπὸ του, ἔδλεπε πὼς μόνο ἡ περιουσία δὲν ἀρκεῖ νὰ χαρίσει τὴν εὐτυχία καὶ πὼς τότε μόνο θάταν σωστὴ ἡ ἀπόλαυσή της, ὅταν ἐμοίραζε τάχαθὰ τῆς μὲ ἄλλες ὑπάρξεις, κάνοντας κι' ἐκεῖνες εὐτυχισμένες.

Λοιπόν, ποιά οἰκογένεια ἦταν πιδ ἀξία γιὰ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ εὐτυχία, ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀκούραστο Ἰορραϊνοῦ, πού τόσο κακὸ τοῦκανε ὁ πόλεμος τοῦ 70; Ἔτσι ἀποφάσισε, ὅχι μόνο νὰ κάμει κληρονόμους τοῦ τις δυὸ κόρες τοῦ κ. Ραμπλό, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσει ἀπὸ τώρα στὸν πατέρα τους τὸ μερίδιό πού θάπαιρναν μετὰ τὸ θάνατό του.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἦρθε τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Ραμπλό ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει ἓνα δάσος ἀπὸ καουτσούκ καὶ τότε ὁ κ. Ἀντοναὶ, τυφλωμένος ἀπὸ τὴ δίψα τῶν πλουσιῶν νὰ πολλαπλασιάσουν τὰ χρήματά τους, ἀνέβαλε γιὰ κάμποσον καιρὸ νὰ πραγματοποιήσει τὸ σχέδιό τους.

Κι' αὐτὸ τὸν ὀπλογοισμὸ του κα-ταρίοταν αὐτὴ τὴ στιγμή:

— Ἀκούστε με νὰ σᾶς πῶ, ἔλεγε στὸ Γιώργο, πού πήγαινε καδᾶλλα δίπλα του· ὅταν ἔρχεται στὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου μιὰ ὥρακι ἐμπνευστὴ δὲν πρέπει νὰ τὴ συζητῇ μὲ τὸν ἐκυτό του,

ἀλλὰ νὰ τὴν ἐκτελῇ ἀμέσως, γιὰτι ὁ ἐγωῖσμός πού φωλιάζει στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, δὲν ἀργεῖ νὰ μᾶς γυρίσει τὰ μυαλά. Ἐξῆ μηνες πάνε ἀπὸ τότε πού μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα αὐτῆς τῆς δωρεᾶς κι' ἂν τὴν εἶχα ἐκτελέσει ἀμέσως

τότε, δὲ θάνοιωθα τώρα τὴν τύψη δι-ἐκαμα τὸν καλὸ μου φίλο νὰ ἐκ-έθῃ σ' ἓνα φρικτὸ θάνατο ἢ σὲ μιὰ δουλειὰ πιδ φρικτὴ κι' ἀπ' τὸ θάνατο. Τί χαρὰ μπορεῖ νὰ φέρει τώρα ὁ πλοῦτος σ' αὐτὰ τὰ κορίττια, ἂν ὁ πατέρας τους ἔχει πεθάνει, ἀγωνιζόμενος γιὰ νὰ τὸν ἀ-ξήσει; Καὶ δὲ θά-χω μιὰ θλιβερὴ εὐθύνη ἀπάνω μου καὶ μιὰ ἀνυπόφορη τύψη, γιὰτι, μὲ τόσον πλοῦτο στὰ χέ-ρια μου, δὲν κα-τόρθωσα νὰ κάμω ἓναν ἀνθρωπὸν εὐ-τυχισμένο;

Κι' ὁ Γιώργος εἶδε μὲ συγκίνηση ἓνα δάκρυ νὰ γυαλίζει στὰ μάτια τοῦ παλίου ὑπαλλήλου.

Τέλος στὸν ὀρ-ζοντὰ φάνηκαν τὰ βουνὰ τῆς Κίτας. Ἐ-κὶ τὸ ἀπίσπασμα θάπαιρνε ἐνισχύσεις ἀπὸ ἀκροβολιστὲς Μπαμπάρ, θὰ συμ-πλήρωνε τὴν ὁργά-νωσή της καὶ τὶς

προμήθειές της. Ὅστε θὰ εἶχαν λίγων ἡμερῶν ἀνάπαυση, κι' οἱ πεζοναῦτες τάχυναν τὸ βῆμα τους, νὰ φτάσουν μιὰν ὥρ' ἀρχύτερα.

Οἱ φωνὲς τῶν πετεινῶν καὶ τὰ γαι-

«Καμμιὰ δακαριά ἀραπάκια, γαντζωμένα στὸ ρούχο του...» (Σελ. 258, στ. γ')

ΗΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

*Αγαπητοί μου,

ΟΔΙΣ διάβασε την προηγούμενη Έπιστολή μου, ένας φίλος μας. Αθηναίος μου έστειλ' ένα δελτάριο με την έρώτηση: «Δεν νομίζετε ότι η θανατική ποινή

είναι ανάγκη να διατηρηθεί, όσο υπάρχουν στον κόσμο κακούργοι που την εφαρμόζουν;» Αυτό μου θύμισε την απάντησή που έδωσε ένας διάσημος Γάλλος ούμορστής, μία φορά που συζητούσαν εκεί για το ίδιο πράγμα. «Μάλιστα, είπε» η θανατική ποινή πρέπει να καταργηθεί» είναι καιρός, αλλά να κάμουν την αρχή οι κύριοι δολοφόνοι». Με άλλους λόγους: «Όσο υπάρχουν άνθρωποι που μάς σκοτώνουν, θα τους σκοτώνουμε και μες για εκδίκηση και για παραδειγματισμό. Ας πάψουν εκείνοι, να πάψουμε και μες.

Τι έφυγνο και τίλογικό που φαίνεται! Κι' όμως, παιδιά μου, δεν είναι. Πρώτο που οι ποινές δεν πρέπει να έχουν εκδικητικό χαρακτήρα. Όταν τιμωρεί η κοινωνία, δεν εκδικείται: αμύνεται. Δεύτερο, που ποινές σαν τον αποκεφαλισμό, τον απαγχονισμό, τον τουφεκισμό, αντί να παραδειγματίζουν, εξαγριώνουν χειρότερα. Και τρίτο, την αρχή της κατάργησης θαπρεπε να την κάμη μάλλον η κοινωνία με την εξουσία της, σαν ανώτερη, σ' αυτούς, σαν ήθικότερη.

Δένε ακόμα, κι' ίσως δεν έχουν άδικα, πώς τις περισσότερες φορές τον κακούργο, το δολοφόνο, τον ληστή, τον δημιουργεί ή ίδια η κοινωνία με τις συνθήκες της, που για μερικούς ανθρώπους κάνουν τόσο δύσκολη τη ζωή. Έτσι η αλλοιώς, η θανατική ποινή αποτροπιάζει τους καλούς, τους ευαίσθητους, τους ευγενικούς ανθρώπους. Όπως σ' είπα και την άλλη φορά, αντίκειται στον ανθρωπισμό. Και σχεδόν καταργήθηκε, — γιατί σήμερα σπανιότατα εφαρμόζεται. — όπως καταργήθηκαν σιγά-σιγά κι' όλες οι άλλες, οι παλιές, οι μεσαιωνικές, οι σκληρότερες, οι βαρύτερες ποινές.

Πώς; θαπορήσετε; υπάρχει τίποτα χειρότερο, βαρύτερο απ' το θάνατο; — Βεβαίως! υπάρχει το μαρτύριο. Γιατί τον παλιό καιρό, οι κακούργοι δεν θανατωνόνταν μία και καλή όπως τώρα, παρά βασανίζονταν σκληρά. Τους έκοβαν μύτες, αυτιά, χείλια, χέρια, πόδια τους έخوان σκληρές στα νύχια τους τύφλωναν τους αλογόβε-

ναν τους έδαζαν στον τροχό τους καυτηρίαζαν με πυρωμένα σίδερα ή τους ζεμάτιζαν με αναλυτό κατράμι και στο τέλος πιά των φοβερών αυτών μαρτυρίων, αν έμεναν ζωντανοί, τους έπαιρναν το κεφάλι, τους τρυπούσαν την καρδιά, τους έκαιγαν. Κι' όχι μόνο σαν κατ'άδικους, πριν τους θανατώσουν, τους βασάνιζαν έτσι, αλλά και σαν υπόδικους να πούμε, για να όμολογήσουν το έγκλημά τους ή να μαρτυρήσουν συνένοχους. Έπειτα ήταν κι' όρισμένα έγκλήματα που ο νόμος τα τιμωρούσε μόνο με σωματικές ποινές, βασανιστήρια που δεν έφταναν ως το θάνατο: μαστίγωμα, τύφλωση, ρινοτομία, καυτηρίαση και καθεξής. Κι' οι άνθρωποι τότε είχαν επινοήσει χίλιων ειδών εργαλεία και μηχανήματα για να βασανίζουν τους όμοιους των, όργανα άπαισία, που τα βλέπουμε σήμερα στα Μουσεία κι' ανατριχιάζουμε...

Έ, δλ' αυτά πάνε, καταργήθηκαν. Και σήμερα, στα πιο πολιτισμένα τουλάχιστο Κράτη, ο νόμος δεν επιβάλλει σωματική ποινή άλλη από τη φυλάκιση, τον περιορισμό, και, στα με γάλα πιά έγκλήματα, ως «εσχάτη ποινή», το θάνατο. Αλλά ένα θάνατο χωρίς προμελετημένα βασανιστήρια, όσο το δυνατό γρήγορο, ξαφνικό, σιγμιαίο. Στη Γαλλική Έπανάσταση, ένας γιαντρός, ο Γκιλλοτίνος, έπρότεινε τη λαίμητομο που όνομάστηκε έτσι γκιλλοτίνη. (*) Κι' αυτό ήταν ένα μηχανήμα ευεργετικό για τους δυστυχισμένους τους κατάδικους, που προτύτερα άδέξιοι δήμιοι τους έδασάνιζαν φρικτά ως να τους αποκεφαλίσουν με τρία, με πέντε και κάποτε με περισσότερα χτυπήματα σπαθιού ή πελεκιού: η γκιλλοτίνη σπάνια λαθεύει, το κεφάλι πέφτει με την πρώτη κι' ο κατάδικος πεθαίνει σε μία στιγμή, Γι' αυτό δεν παραμεταχειρίζονται πιά ούτε την άγχονη, που βασανίζει πολύ περισσότερο. Κατά στήν Αμερική σκοτώνουν τους κατάδικους με ήλεκτρισμό, που είναι το πιο γοργό, άρα το πιο φιλόανθρωπο, — όταν τουλάχιστο το θανατικό αυτό μηχανήμα λειτουργεί καλά.

Η ιστορία των ποινών μάς δείχνει ότι η έσχάτη, η θανατική, επιβάλλεται μόνο στην έσχάτη ανάγκη, — γιατί οι περισσότεροι κατάδικοι παίρνουν χάρη κι' η ποινή τους περιορίζεται σε ισόβια δεσμά, — και τέλος ότι, κι' όταν την έκτελούν, οι άνθρωποι σήμερα προσπαθούν να το κάνουν όσο μπορούν

(*) Κακώς νομίζεται ο Γκιλλοτίνος έφευγής της λαίμητομο. Το μηχανήμα ήταν γινωστό από προπολεμική στην Ιταλία. Ο Γάλλος γιαντρός, από φιλόανθρωπο, έπρότεινε απλώς στη Συντακτική Συνέλευση, που ήταν μέλος της, να το μεταχειρισθούν στη Γαλλία κι' απ' αυτό μόνο βαπτίσθηκε με τ'ονόμα του.

πιο ανώδυνα. Δείχνουν δηλαδή φιλόανθρωπία και προς τον κατάδικο, — το φονιά, το ληστή, τον κακούργο, — που άλλη φορά τον βασάνιζαν τόσο άπάνθρωπα. Τι σημαίνει αυτό; ότι επικρατεί ο ανθρωπισμός. Ο άνθρωπος έγινε ήμερότερος, αγαθότερος, καλύτερος. Κι' όπως σιγά-σιγά κατάργησε όλα τα βασανιστήρια, — νόμιμα κι' έπισημα τουλάχιστο δεν επιτρέπεται σήμερα το έλάχιστο, ούτε καν ο παλιός αστυνομικός βούρδουλας και τα βραστά αυγά στη μασχάλη, — έτσι τείνει να καταργήσει όλοτελ'α και τη θανατική ποινή, που κι' αυτή, όσο ανώδυνα κι' αν γίνεται, πάντα είναι ένα φοβερό βασανιστήριο.

Γιατί αυτή η ιδέα προπάντων αποτροπιάζει τον ανθρωπιστή. Είναι βέβαια περιπτώσεις που κι' ο ήμερότερος άνθρωπος θα πη: «αυτός ο κακούργος πρέπει να πεθάνει». Ναί, αλλά πώς; Θά τουφεκιστή, θά κρεμασθή, θά καρατομηθή, θά κεραυνωθή. Μ' αυτό δεν γίνεται αυτόματα, με το λόγο. Ο κατάδικος θά το μάθη, θά περιμένει την ώρα του στη φυλακή, — λίγο είν' αυτό το μαρτύριο; — θά παραδοθή στον έρεά για να τον εξομολογήση και να τον κοινωνήσει, έπειτα στο δήμιο για να τον άνεδάση στο ίκρίωμα. Πόσες ώρες, πόσα ήμερόνυχτα αγωνίας ως να έρθει η τελευταία στιγμή! Μα κι' ο χειρότερος κακούργος είναι ζήτημα αν έκαμε το θύμα του να αίστανθή όσα φρικτά του επιβάλλει η κοινωνία που τον τιμωρεί με θάνατο. Και το έργο της δικαιοσύνης, για τον ανθρωπιστή, κατανατά μια άδικη. Αφίνω τώρα πόσες φορές γελιέται ο δικαστής και πόσοι άθωοι καταδικάζονται από μια πλάνη. Κι' είναι άλληθια φοβερό να ξεσκεπάζεται μια μέρα η πλάνη αυτή κι' ο άθωος κατάδικος να είναι πιά νεκρός!

Για όλους αυτούς τους λόγους, παιδιά μου, η θανατική ποινή τείνει να καταργηθή παντού και θάρρη καιρός που θά θεωρείται κι' αυτή τόσο βάρβαρο κι' άπάνθρωπο πράγμα, όσο και τα βασανιστήρια που καταργήθηκαν. Η καλύτερη άμυνα της κοινωνίας είναι ναχη τέτοιες συνθήκες ζωής, που το έγκλημα να κατανι'α περιττό. Γι' αυτό στην όνιρευτή κοινωνία του μέλλοντος, που όλοι οι άνθρωποι θά έχουν, τι χρειάζονται και θά ζούν ευτυχισμένοι, έγκλήματα δεν θά γίνονται. Οίκονομική ανάγκη δεν θά υπάρχει κι' ούτε θά θεραπύεται μ' έγκλημα, — κλεψιά ή ληστεία, — όπως σήμερα. Κι' οι άνθρωποι θά είναι τόσο ήμεροι, τόσο πολιτισμένοι, ώστε από κανένα πάθος και για κανένα λόγο δεν θά σκοτώνουν. Μόνο παράφρονες θά κακούργοι τότε. Και θά τους κλείνουν στο φρενοκομείο.

Σας αποπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Τη βλέπω, είπε η κυρία Λεβού.

— Μπορούμε όμως να την ξαναβρούμε, έξακολουθήσε η Μαρίκα, κι' έτσι οι δυο κάμαρές σας θά συκοινωνούν και δεν θάχετε ανάγκη να κάνετε το γύρο για να πηγαίνετε από τη μία στην άλλη. Πώς σας φαίνεται;

Ο Γεροθώμας άκουγε τη Μαρίκα με χαρά και θαύμαζε την εξυπνάδα και την ευγλωτία της.

«Ίδές τί ώραία που τα λέει το καλό μου το κορίτσι! συλλογιζόταν. Ίδές πώς ξέρει να μιλά, πώς βρίσκει τα λόγια που χρειάζονται! Κι' έπειτα μ' έκαμαν κηδεμόνα της! Τη Μαρίκα έπρεπε να κάμουν κηδεμόνα δικό μου!

Όσο η κυρία Λεβού εξέταζε τα πάντα με προσοχή, άνοιγόκλεινε πόρτες και παράθυρα, μετρούσε από δυο και τρεις φορές το πλάτος των τοίχων, κοίταζε που καλύτερα θά πήγαιναν τα έπιπλά της. Έπειτα ρώτησε:

— Και τί νοίχι ζητείτε για τις δυο κάμαρες;

— Είκοσι δραχμές το μήνα, κυρία Λεβού. Δεν είναι άκριδα, όταν συλλογισθήτε τι η μία κάμαρα είναι τόσο καλά έπιπλωμένη... Ω, σ' έβεβαιώ, δεν είναι καθόλου άκριδα!.

— Όχι, κόρη μου, άκριδα είναι, είπε η χήρα. Τι να κάμω όμως που έχω ανάγκη από ευρυχωρία. Θέλω τώρα ναπλωθώ λιγάκι, νανασάνω. Μία που ο γιός μου, δόξα σοι ο Θεός, εργάζεται και κερδίζει, μπορώ να νοικιάσω κι' άκριδότερη κατοικία απ' αυτή που είχα ως τώρα.

Πώς καμάρωνε η κυρία Λεβού όταν μιλούσε για το γιό της και για την εργασία του!

— Ας είναι λοιπόν, έξακουλούθησε, αυτές οι κάμαρες είναι δικές μου, τις σκάω. Βγάλετε το ένοικιαστήριο. Θά σας δώσω καπότε πέντε δραχμές και σήμερα όκτώ θά κουδληθώ.

Έφυγε κατευχαριστημένη. Και μετά όκτώ ήμέρες κουδληθήκε στις καινούργιες της κάμαρες.

Καθώς είπε, ο γιός της ο Νίκος ήταν νέος είκοσι χρονών. Ήγλός, στρογγυλοπρόσωπος και γελαστός, είχε καστανά μάτια και βλέμμα σεμνό.

Ο Γεροθώμας που βοήθησε στο κουδλητήμα την κυρία Λεβού, γνώρισε καλά το γιό της κι' έπειτα έλεγε της Μαρίκας:

«Η κυρία Λεβού κι' ο γιός της».

— Δεν ξέρεis, Μαρίκα μου, τί καλό παιδί που είναι αυτός ο Νίκος ο Λεβός! Είγενικός, φρόνιμος, χαριτωμένος. Και πολύ νέος: τώρα μόλις ιδρώνει το μoustάκι του μοιάζει σαν κορίτσι. Και να ιδής τί σέδας που έχει στη μητέρα του και στους μεγαλύτερους! Και στη δουλειά, τί καλός που είναι, τί γρήγορος, τί επιτήδειος, τί δυνατός! Είναι μία χαρά να τον βλέπης: πώς πιάνει τα σκνίδια και πώς τα σκαλίζει με το εργαλείο του. Λαμπρός νέος τελοςπάντων! Να τον χαίρεται η καίμενη ή μέννα του, να της ζήσει, Θέ μου, και να ζήσει κι' αυτή να τον καμαρώνη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Σύνοικοι

Άνθρωποι που κατοικοούν στο ίδιο σπίτι και συναντώνται στο διάδρομο είκοσι φορές την ήμέρα, είναι άδύνατο να μη γίνουν σε λίγον καιρό ή φίλοι ή έχθροι.

Η Μαρίκα πάλι ήταν τόσο περιποιητική, τόσο φαιδρή, τόσο ευθυμη, που θάταν άδύνατο να μη τη συμπαθήση κι' ο πιο δύστροπος άνθρωπος.

Έτσι κι' η κυρία Λεβού, που δεν ήταν καθόλου δύστροπη, συμπάθησε τη Μαρίκα άμέσως.

Μα κι' η Μαρίκα αίστάνθηκε πολλή συμπάθεια για τη νοικήρίσά της. Άλήθεια ήταν λιγάκι φλύαρη, μα κατά τάλλα φαινόταν εξαίρετη γυναίκα κι' έπειδή η Μαρίκα της άρεσε περισσότερο νακούη παρά να μιλά, δεν θεωρούσε σπουδαίο έλάττωμα τη φλυαρία της.

Συμφώνησαν λοιπόν λαμπρά και τα πηγαίαν περιφημα ή κυρία Λεβού κι' η Μαρίκα. Βοηθούσε η μία την άλλη με προθυμία και γρήγορα έγιναν φίλες στενές κι' αγαπημένες. Μα κι' ο Γεροθώμας που ήταν συνειθισμένος να μιλά με τη μακαρίτισσα την κυρά-Παύλαινα, χάρηκε πολύ που βρήκε στο σπίτι τη διάδοχό της και του φαινόταν πώς γνώριζε την κυρία Λεβού από χρόνια.

Οι τρεις κάμαρες της Μαρίκας ήταν κατά σειρά στο διάδρομο κι' αντίκρυ σε κάθε πόρτα ήταν από ένα παράθυρο. Όσοι καθέν' από τα τρία αυτά παράθυρα άνηκε στον ένοικο της αντίκρινής κάμαρας. Όλη την ήμέρα, από την άνατολή ως τη δύση του ήλιου, τα παράθυρα αυτά φωτιζόνταν και ζεσταίνονταν γι' αυτό τα λουλούδια

που τα στόλιζαν, ήταν θαυμάσια. Γιατί οι ένοικοι είχαν στα παράθυρά τους γάστρες με διάφορα άνθη, που τα καλλιεργούσαν με μεγάλη άγάπη. Πρωί τα έπότιζαν, τα έσκάλιζαν, τα έκαθάριζαν, τους έκοβαν τα μαρμένα φύλλα και τα ξερά κλαδιά.

Με πόση ευχαρίστηση, αφού τέλειωναν τις εργασίες του σπιτιού, καθόνταν οι σύνοικοι στο διάδρομο, μπροστά στα παράθυρά τους, κι' έπλεκαν ή έρραβαν, ένω άνέπνεαν τον άέρα των ευδιασμένων

λουλούδια κι' άκουγαν το γλυκό κελάδημα του καναρινιού. Καμιά φορά, ένω κελαϊδούσε το καναρίνι, άρχιζε κι' η Μαρίκα να τραγουδή. «Σούτ!» έγνεψε τότε ο Γεροθώμας της κυρίας Λεβού. Κι' οι δυο μαζί, σωπηλοί, άκούγαν το τραγούδι και το κελάδημα, χωρίς να μπορούν να πουν ποιά απ' τα δυο τους φαινόταν γλυκύτερο...

(*Απολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΜΙΟΥ

8.

ΕΛΕΝΗ ΔΑΜΑΡΗ

Στη μνήμη της άμοιρης ποιήτριας, μαθήτριάς του Μαρτίου, που πέθανε πολύ νέα και πολύ δυστυχισμένη.

Απόψε μάταια σε καλούν
τα ευδιασμένα κρίνα
δεν θάκουσής μες τους άνθους
τώρα ή θλιμμένη οίμα σου
μά να, σαν ήλιου μακρινού
πισοφερμένη άχτίνα,
φιδουλυστρύει κι' άπλώνεται
κάποιος κισσός στο μνήμα σου.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ Γ. ΣΑΥΕΛ-ΑΡΙΑΔΗΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Οι άνθρωποι άγαπούν να επιδεικνύουν το πνεύμα των και γενικώς τα προτερήματά των. Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που επιδεικνύουν τα έλάττωμά των κι' αυτήν άκόμα την άσχήμια των, φορώντας κάθε τί που μπορεί να την κάμη πιο χτυπητή.

Δεν υπάρχει όμορφιά που να μη τη συνειθίζει κανείς, ώστε να μη του κάμη πιά τόσο έντύπωση. Γι' αυτό ο καλλιτέχνης πρέπει να πηγαίη, όχι όμως και να κάθεται στην έσοχη.

Κάποιος έπεσεφθη ένα γινώριμό του. Είχε βιβλιοθήκη που δεν την άνοιγε ποτέ και κάτω στην αυλή του ώραιες γλάστρες με φυτά που είχαν ξεραθεί. Τον συμβούλευσε τότε να βάλη τις γλάστρες μέσα στη βιβλιοθήκη, και να κατεβίση τα βιβλία, που δεν θέλουν πότισμα, στην αυλή.

Την ίδια έκπληξη αισθάνεται μ' ένα κεφάλι χωρίς μυαλό και μ' ένα κανάτι χωρίς νερό, όταν τα πάους για γεμάτα κι' άεφρα τα νοιώσης άδειανά.

Α. Γ. Κ.

